

MIGRAȚIA INTERNAȚIONALĂ ÎN PRIMA JUMĂTATE A SECOLULUI XX

ZUBENSCHI Ecaterina, dr., conf. univ.

Summary

The world wars for domination, the distribution of the world and its economic influence zone were always followed by the massive migration of the population.

In different ages, the conquering states started persecuting the conquered states by transforming them into colonies, exploiting its natural resources and cheap work force. The rebellious population of the conquered states were killed with no mercy.

The interwar and postwar period, marked by military operations and massive migrations, had a giant impact on humanity.

As a result, the economic industry was left with no workers. A feminization policy was needed to attract industrial work force and foreign workers.

In the postwar period, a international legal temporary migration legislation was initialized.

Sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX s-a caracterizat prin migrații transoceanice masive, din Europa spre Oceania, America de Nord, Australia și America Latină.

La sfârșitul secolului XIX, 40-60 mln., și peste 30 de mln., (în anii 1900-1914) de emigranți anglo-saxoni, italieni, polonezi, cehi, ucrainieni, japonezi, chinezi – țărani ruinați, muncitori necalificați, lipsiți de mijloace materiale de existență, au emigrat ilegal (nereglementat) contribuind la maturizarea capitalismului de Vest și la apariția unui sistem al lumii Atlantice [1].

În perioada premergătoare Primului Război Mondial, libera circulație a migranților a devenit o normă acceptată.

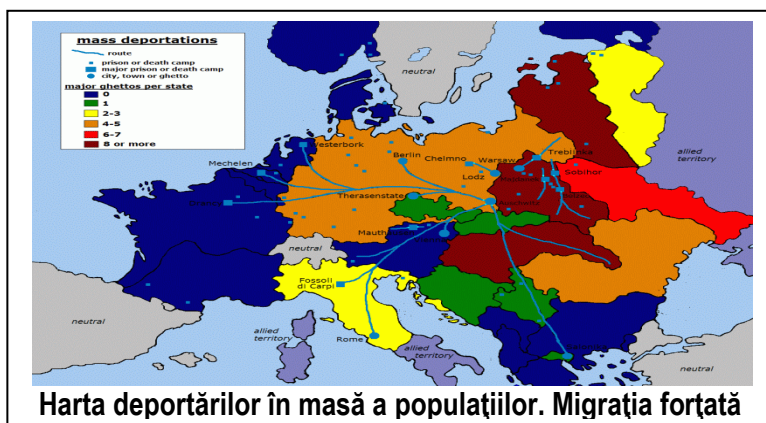
Migrațiile în perioada interbelică (1914 -1945), dintre Primul și al Doilea Război Mondial, erau marcate prin migrații reduse, oscilante și prin politici ideologice de migrații forțate.

Cauza principală a Primului Război Mondial a fost refuzul imperiilor de a le acorda coloniilor sale dreptul la autodeterminare, cât și dezvoltarea industriei de armament și formarea alianțelor militariste.

În Primul Război Mondial (1914-1918) au fost mobilizați în armată **70 mln. de oameni**. Din ei, 10 mln. au murit, 19 mln. au fost răniți, 3,5 mln. au devenit invalizi.

100 de mln. de oameni (3% din populația globală), au murit datorită operațiunilor militare, bolilor și epidemiilor [7].

La 30 decembrie 1922, crearea URSS a fost confirmată de primul Congres al URSS.

După Primul Război Mondial **ia amploare emigrația forțată**, ca urmare a condițiilor unor tratate de pace, de formare a noilor state independente, din atitudini politice, religioase, din poziția unor guverne față de minoritățile naționale, etc.

Între anii 1921 – 1922 **milioane de oameni au fost forțați să se deplaseze de pe teritoriile pierdute.**

Primul Război Mondial a costat 338 de miliarde de dolari. Pierderile umane au afectat economia lipsind-o de producători și

consumatori. În timpul războiului, 35% dintre femei au ocupat locurile de muncă industriale, deținute anterior de către bărbați.

Perioada interbelică a derivat dintr-un cumul de stagnare economică, preocupări de securitate, ostilitate față de rasism și migrații în căutare de lucru și cazare [2].

În anii 1920, Congresul Statelor Unite a adoptat legi privind restricționarea intrării migranților și a persoanelor cu atitudini rasiale. **Actul de imigrare din 1924** a dat naștere **sistemului cotelor de imigranți** (începutul migrației reglementate/planificate), **împiedicând migrația în masă în SUA, până la abrogarea actului, în 1965.**

La începutul anilor 1930, alte țări reduc și ele fluxul de migranți pentru a-și proteja forța de muncă națională, înăsprind controalele imigrării. **În anii 1923-1947, Canada interzice imigrarea asiaticilor. În 1931 introduce clase de imigranți desemnate ca fiind preferate** [5].

Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial **nu exista conceptul de refugiat și de azil pentru refugiați.**

Pentru statele învinse, prăbușirea regimurilor politice, ocupația străină, restricțiile și amputările teritoriale impuse de tratatele de pace, dezorganizarea economică au reprezentat traumatisme de durată. Insatisfacția înfrângerii s-a manifestat în intențiile revanșarde, extremiste, în politica expansionistă nazist-fascistă a Germaniei și Italiei, în ideologia de justificare a războaielor de cotropire, culminate cu izbucnirea celui de-al **Doilea Război Mondial** (1. 09. 1939-22. 06. 1945), **cel mai mare și mai ucigător război din istoria omenirii.**

Prima dată, descoperirile tehnice noi: avioanele, bombardierele, submarinele, rachetele, radarul, tancurile, bomba atomică etc., au fost folosite împotriva militarilor și civililor.

Peste 85 de mln. de oameni (5% din populația mondială), dintre care **47 mln. de civili au murit** în cel de al Doilea Război

Mondial, **20 mln. de morți** de foamea și bolile cauzate de război, **37 mln. de soldați răniți** și nenumărate persoane civile grav rănite au căpătat infirmități pe viață. **11 mln.** de oameni au fost **masacrați** în lagărele holocaustului german.

Japonia a ucis 6 mln. de oameni în zonele ocupate. **1,2 mln. de germani civili au fost uciși în Dresda cu 700.000 de bombe, în 14 ore**, de către Aliați. 13 mln. de nemți au fost omorâți după terminarea războiului. Rusia a avut 28 mln. de morți. Bombele nucleare americane au ucis în Hiroshima și Nagasaki 500.000 de japonezi civili.

La sfârșitul războiului, milioane de oameni se aflau în lagărele de muncă: 7,5 mln. – în Germania; 4 mln. – în Rusia; 140.000 – în Japonia; 212.000 de niponi în SUA. Deținuții erau forțați să muncească câte 16-18 ore pe zi, cu o rație de hrană de 100 gr. pe zi. Milioane de refugiați erau pe drumuri.

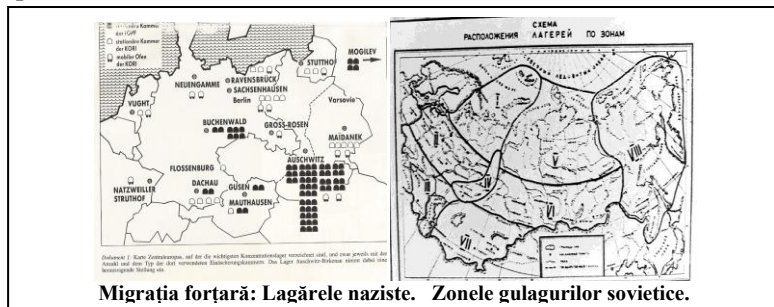
Al Doilea Război Mondial a costat 1,5 trilioane dolari, mai mult decât toate celelalte războaie luate împreună [6].

După cel de al Doilea Război Mondial, se desprind **două faze** principale ale migrației.

a) **Anii 1945-1960, faza deportărilor și a reînțarcerii emigranților** la locurile de origine.

b) **În anul 1948**, primele acțiuni de fondare a legislației internaționale de gestionare reglementată a migrației externe.

2,5 mln de oameni au fost deportați forțat de către regimul sovietic în gulaguri – lagăre de muncă. Din ei, 1.054.000 au decedat în perioada anilor 1934-1953.

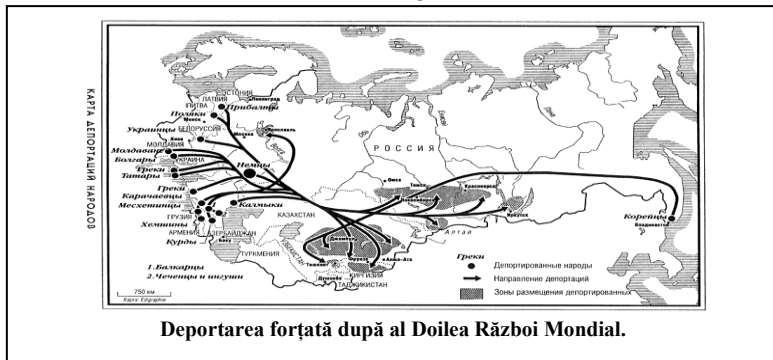
Conform cercetărilor istoricului american Rudolf Joseph Rummel, de la Universitatea din Hawaii [8]:

- între iunie 1940 și iunie 1941, 300.000 de basarabeni și bucovineni au fost deportați, din care 57.000 au murit;
- între martie 1944 și mai 1945, 390.000 de de basarabeni și bucovineni au fost deportați, din care 51.000 au murit;
- între mai 1945 și decembrie 1953, 1.654.000 de de basarabeni și bucovineni au fost deportați, din care 215.000 au murit (majoritatea în Gulag și pe drum).

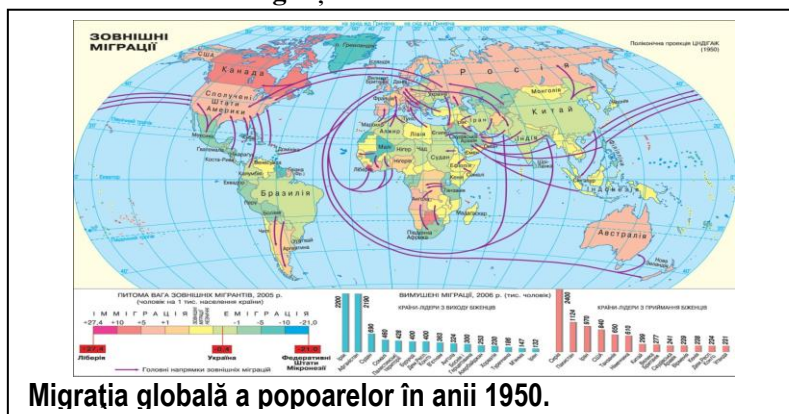
Abia la 25 ianuarie 1960, gulagurile au fost lichidate în mod oficial, iar deținuții rămași reabilitați.

După cel de-al Doilea Război Mondial s-au consolidat două blocuri mondiale, diametral opuse: capitalist și socialist, creând rețele de diferite organizații militare internaționale, pentru a-și apăra securitatea teritorială, regimurile sale politice și de a-și extinde influențele sale asupra statelor cu economii mai puțin dezvoltate. Dezvoltarea sistemului mondial socialist a redus sfera exploatarei capitaliste, influențând migrațiile, care se deosebeau de cele dinainte de război prin direcțiile, formele și proporțiile lor.

Au avut loc schimburi de populație între țări. Milioane de oameni au fost evacuați, alții au emigrat din cauze economice.

Economile și reconstrucția Europei postbelice necesita un număr mare de muncitori care să asigure creșterea economică. Statele din Vestul Europei (Marea Britanie, Franța, Germania) au început să recruteze din țările vecine lucrători străini, prin intermediul diferitor agenții.

Libera circulație a lucrătorilor a fost unul dintre primele drepturi recunoscute la nivel mondial, prin adoptarea Declarației Universale a Drepturilor Omului (1948), care garantează dreptul de azil în alte țări, dacă există teama de persecuție.

Declarația stipulează în **Articolul 13**: „Oricine are dreptul să se deplaseze liber și să-și stabilească reședința pe teritoriul oricărui stat”. „... are dreptul să părăsească o țară, inclusiv cea de origine și să se întoarcă în țara sa”. La cadrul general se adaugă o serie de prevederi prevăzute în convenții internaționale: apatrizii; eliminarea discriminării împotriva femeilor, oricăror formă de tortură și tratamente crude, inumane sau degradante; eliminarea discriminării rasiale, protecția internațională a drepturilor copiilor.

Concurența dintre sistemele politice capitalist și socialist au stimulat dezvoltarea politicilor ducând la ocuparea înaltă a forței de muncă, modernizarea sistemelor de securitate socială, ridicarea bunăstării populației statelor din Europa de Vest și URSS.

Convenția de la Geneva din 1951 privind statutul de refugiat, rămâne legea internațională aplicabilă și astăzi, fondată în baza Declarației Universale a Drepturilor Omului (1948).

La începutul anilor **1950**, Germania de Vest, Franța, Italia, Luxemburg, Belgia și Olanda au dus tratative de înființare a unei comunități supranaționale care să decidă coordonarea și unirea pietelor economice naționale într-o piață unică privind controlul vamal în folosirea resurselor miniere și metalurgice. **Tratatul de la Paris** (18.04.1951) a consfințit **înființarea Comunității Economice a Cărbunelui și a Oțelului**.

Tratatul de la Roma din 1957 a pus bazele instituirii **Comunității Economice Europene (C. E. E.)**.

În tratat se stipula **dreptul liberei circulații** a cetățenilor, produselor și serviciilor pe teritoriul statelor membre. Ca urmare, a Tratatului de la Roma a sporit **migrația lucrătorilor**. Polul de atractivitate a migranților devine Europa Occidentală.

Între anii 1955-1968 au fost încheiate numeroase **acorduri bilaterale** privind **circulația temporară a forței de muncă** între țările Europei de Vest și de Sud [3].

Franța, Belgia, Olanda și Marea Britanie puteau folosi forța de muncă din coloniile lor (sau foste colonii), fără a utiliza sisteme de recrutare specifice, datorită politicilor promovate.

Germania și Elveția nu aveau acces la forța de muncă „colonială”. De aceea, **au creat sisteme de recrutare a forței de muncă** pentru atragerea lucrătorilor străini temporari, acordându-le **permis de ședere** ca „lucrători oaspeți” [5].

Datorită legislației internaționale adoptate, migrația de după al Doilea Război Mondial devine o migrație transoceanică, circulară, temporară, variind conform circumstanțelor istorice.

Bibliografie

1. Aldrich, Robert, Epoca imperiilor, Ed. ALL, București, 2008.

2. Macmillan, M., Razboiul care a pus capat pacii. Drumul spre 1914, traducator Câmpeanu, S., Ed. Trei, bucurești, 2015.
3. Nay, O., Istoria ideilor politice, Ed. Polirom, Iași, 2008.
4. Rothman, Herman, Testamentul lui Hitler, Editura ALL, București, 2011.
5. Siupiur, E., Emigrația – condiție umană și politică în Sud-Estul European, Ed. Academia Română, București, 2016.
6. Bilanțul cutremurator al celui de – al Doilea Război Mondial (1939–1945) <https://cersipamantromanesc.wordpress.com/2015/04/23/bilantul-cutremurator-al-celui-de-al-doilea-razboi-mondial-Primul-Razboi-Mondial>.
7. http://www.academia.edu/3635325/Primul_Razboi_Mondial
8. https://ro.wikipedia.org/wiki/Republica_Sovietic%C4%83_Bucurestii

ABORDARI JURIDICE ȘI ASISTENȚIALE ALE FENOMENULUI VIOLENȚEI DOMESTICE

*PLĂMĂDEALĂ Victoria, lector,
FOCȘA Tatiana, lector*

Summary

Acts of domestic violence are most difficult to detect because they occur in families - where the authorities can not intervene. Hence the perception authorities state that domestic violence is a private business and little can be done. The situation is complicated by the tolerant perception in society and even by victims. Thus, women in Moldova are generally embarrassed to talk about family abuse. This is because misinformation, lack of social services or because of generally perceptions accepted fact that violence is allowed to put women in their place, or that they're actually causing the violence.

În Republica Moldova fenomenul violenței față de femei în familie a fost mediatizat mult datorită eforturilor depuse de organizațiile internaționale și societatea civilă cu scopul de a spori nivelul de sensibilizare și pentru a îmbunătăți serviciile de protecție a victimelor. În pofida preocupărilor sporite vis-a-vis de această